

Σ Ο Φ Ι Α

ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΠΑΙΔΙΑ

μυθιστόρημα

ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ

πεζογραφία

- 1997 *Ξανθιά πατημένη* (διηγήματα), Κέδρος
- 1999 *Ο φόβος θα σε βρει και θα 'σαι μόνος* (διηγήματα), Κέδρος
- 2002 *Πλανήτης Πρέσπα* (μυθιστόρημα), Κέδρος
- 2006 *Ο μωβ μαέστρος* (μυθιστόρημα), Κέδρος
- 2010 *Απόψε δεν έχουμε φίλους* (μυθιστόρημα), Μεταίχμιο
- 2012 *Χορεύουν οι ελέφαντες* (μυθιστόρημα), Μεταίχμιο
- 2015 *Καλά και σήμερα. Το χρονικό του καρκίνου στο δικό μου στήθος*, Μεταίχμιο
- 2017 *Στο τέλος νικάω εγώ* (μυθιστόρημα), Μεταίχμιο
- 2020 *Το χρυσό βραχιόλι*, Μεταίχμιο
- 2021 *VOR Πέρα από τον νόμο* (μυθιστόρημα), Μεταίχμιο

μεταφράσεις

- 2005 Nick Cave *Μπαλάντες για φόνους και άλλα τραγούδια*, Κέδρος
- 2008 Ευριπίδη *Ελένη*, Κέδρος
- 2009 Σοφοκλή *Αντιγόνη*, Κέδρος

μελέτες

- 2001 *Διαδίκτυο και διδασκαλία* (συγγραφή με την Τερέζα Γιακουμάτου), Κέδρος
- 2009 *Λογοτεχνία και Νέες Τεχνολογίες*, Κέδρος
- 2014 *Πώς έρχονται οι λέξεις. Τέχνη και τεχνική της δημιουργικής γραφής*, Μεταίχμιο
- 2016 *Η δημιουργική γραφή στο σχολείο* (επιμέλεια), Μεταίχμιο

Σοφία Νικολαΐδου

Δικά μας παιδιά

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ελληνική πεζογραφία

Υπεύθυνη σειράς

Ελένη Μπούρα

Πρώτη έκδοση Μάιος 2024

© 2024, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**

και Σοφία Νικολαΐδου

ISBN 978-618-03-4040-2

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84041

Κ.Ε.Π. 6149, Κ.Π. 20063

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,
τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562
metaixmio.gr
metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση:
Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα,
τηλ.: 210 3647433,
fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118,
114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

*Γι' αυτό δεν παίζω με τις λέξεις μου, καλή μου.
Αυτό που ακούς είναι η ζωή μου.*

BLOODY HAWK

ΚΙ ΑΝ ΦΟΒΗΘΕΙΣ, ΕΙΝΑΙ Η ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ
ΤΟ ΣΥΝΗΘΙΖΕΙΣ ΛΙΓΑΚΙ ΜΕΤΑ
ΔΠΘ

Την ξύπνησε η ειδοποίηση στο κινητό. Η Βάλια άναψε το πορτατίφ, η πρωινή πρεσβυωπία θα υποχωρούσε σιγά σιγά, τώρα όμως τα έβλεπε όλα θολά. Μισόκλεισε τα μάτια και κοίταξε την οθόνη. Και να θέλεις να ξεχάσεις, το κινητό είναι εκεί, να σου θυμίζει τα πάντα. Μια σέλφι που είχαν βγάλει στις διακοπές, τότε που ο Κωστής ήταν ακόμη στο Δημοτικό. Το κεφάλι της έγερνε τρυφερά στο δικό του, η θάλασσα στραφτάλιζε πίσω τους, ο ήλιος τη χτυπούσε στα μάτια. Ο Κωστής ήταν γυρισμένος προφίλ και την κοίταζε με λατρεία. Σούφρωνε τα χείλη του και ζουπούσε τα μάγουλά της.

Ιούλιος του 2014, διακοπές στην Τορώνη. Δέκα ολόκληρα χρόνια πριν, ούτε που θυμόταν πώς κύλησαν. Ανέμελοι καιροί: ήταν ευτυχισμένη αλλά δεν το ήξερε. Τότε νόμιζε πως είχε προβλήματα. Άγχος με τη δουλειά, ζόρι με τα λεφτά, φόβους για το παιδί. Μικρές αγωνίες, σαν τσιμπήματα κουνουπιού. Ήταν η εποχή που κοιτούσε τον εαυτό της στον καθρέφτη και ακόμη της άρεσε. Οι ρυτίδες δεν ήταν βαθιές και το σώμα ήταν υπάκουο. Δεν είχαν αρχίσει οι μικρές

προδοσίες του νέου της εαυτού, οι πόνοι στις αρθρώσεις, το ελαφρύ πρήξιμο κάτω από τα μάτια, η αίσθηση πως η ζωή τελειώνει και πρέπει να προλάβει, δεν ήταν σίγουρη τι. Εδώ και λίγο καιρό είχε αρχίσει να παρατηρεί στον δρόμο τους μεγάλους ανθρώπους, αυτούς που ο Κωστής έλεγε *γέρους*. Η ανημπόρια τους της έσκιζε την καρδιά, ιδίως όταν τους έβλεπε να σέρνουν τις σακούλες με τα ψώνια και να φοβούνται να περάσουν το φανάρι. Κάτι τέτοιες στιγμές θυμόταν πάντα τον τρόπο στα μάτια του Κωστή. Είχε επιστρέψει από το νηπιαγωγείο, την κοιτούσε με τα μάτια ορθάνοιχτα και την ενημέρωσε για το πιο σπουδαίο πράγμα του κόσμου.

– Θα πεθάνει ο παππούς. Οι μεγάλοι πεθαίνουν, το ήξερες; Κι όταν η Βάλια δεν απάντησε, εκείνος επέμεινε.

– Θα πεθάνεις κι εσύ;

Οι απαντήσεις είναι μπανανόφλουδα, ιδίως όταν έχεις απέναντί σου κάποιον σαν τον Κωστή. Αλλά οι ψυχολόγοι έλεγαν να απαντάμε στα παιδιά. Κάθε απάντηση έφερνε νέα ερώτηση κι αυτό δεν τελείωνε ποτέ.

– Δηλαδή, θα πεθάνω κι εγώ;

Σαν να είχε γκρεμιστεί το δωμάτιο. Στέκονταν οι δυο τους εκεί, στη μέση του σαλονιού. Ήταν η πρώτη από τις χιλιάδες φορές που ένωσε αδύναμη μπροστά στον γιο της.

Κοίταξε ξανά την ανάμνηση στο κινητό. Χάιδεψε με τον δείκτη το σγουρομάλλικο κεφάλι του. Εδώ και λίγο καιρό οι μπούκλες είχαν εξαφανιστεί, κουρευόταν κάθε βδομάδα.

– Βλαμμένο, ψιθύρισε.

Πόσο τη νευρίαζε! Αποφάσισε να σηκωθεί.

Άνοιξε το παράθυρο και εισέπνευσε τον πρωινό αέρα. Η υγρασία νότιζε τα φύλλα της μολόχας στη γλάστρα, τα τζάμια στο παράθυρο είχαν θολώσει. Στο απέναντι μπαλκόνι είχαν απλώσει σεντόνια, σιγά να μη στέγνωσαν. Πάντως σε πείσμα όλων των δελτίων που πρόβλεπαν βροχή, η Κυριακή είχε ξημερώσει με ήλιο.

Είχε γενέθλια σήμερα και, παρόλο που δεν ένιωθε πολύ γιορτινή, έβαλε μουσική, το «Twist my sobriety» που δεν το βαριόταν ποτέ. Σήκωσε τα χέρια της ψηλά, παλιά δεν σταματούσε να χορεύει. Τώρα την ενοχλούσαν οι γοφοί κι η μέση της πονούσε μετά τα πέντε πρώτα λεπτά.

Θα ήταν ωραία αν το βλαμμένο το θυμόταν σήμερα και της έλεγε *χρόνια πολλά*. Έβαλε καφέ και κάθισε με τις βελουτέ πιτζάμες της στην άκρη του καναπέ για να απολαύσει τη στιγμή. Τα κρόσια στο χαλί ίσια, τα μαξιλάρια στον καναπέ στη σειρά, τα πιάτα στη θέση τους στο ντουλάπι. Ο νεροχύτης άστραφτε. Με το που θα ξυπνούσε το βλαμμένο θα γίνονταν ξανά άνω κάτω. Σκέφτηκε να βάλει σκούπα κι ας τον ξυπνούσε. Ήταν ήδη δέκα το πρωί και είχε κάθε δικαίωμα.

Στο πίσω δωμάτιο ο Κωστής έμενε κουκουλωμένος κάτω από το πάπλωμα. Δεν θα σηκωνόταν, το είχε αποφασίσει. Θα έμενε εκεί, κοκαλωμένος, να μετράει τα δευτερόλεπτα. Ένωθε πως είχαν περάσει εκατό χρόνια, κι ας είχαν περάσει

μόνο τρία λεπτά. *Plan A, plan B, plan C.* Όλα τα πλάνα του κόσμου δεν έφταναν για να τον σώσουν. Ο ουρανός είχε κατεβεί χαμηλά, το ένωθε κι ας ήταν κλειστά τα παντζούρια. Αν είχε χρονομηχανή θα το διόρθωνε, αυτό σκεφτόταν και δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Γιατί ό,τι γίνεται δεν ξεγίνεται και όταν μπλεχτείς δεν ξεμπλέκεις.

Όλα άρχισαν μία εβδομάδα πριν. Δύο ολόκληρες ώρες έφαγε στο κινητό για να επεξεργαστεί τη φωτογραφία, στο τέλος την ανέβασε όπως τη βρήκε. Κι όλα τα σχόλια που δοκίμασε να γράψει τα πέταξε, τίποτε δεν του φαινόταν σωστό. Το παιδί ήταν είκοσι χρονών και το όνομά του γυρνούσε από στόμα σε στόμα. Το αίμα στο πεζοδρόμιο μαύρο, είχε ποτίσει το τσιμέντο. Το κασκόλ στα χρώματα της αντίπαλης ομάδας. Πρώτη φορά στο προφίλ του λογαριασμού που είχε ανοίξει κρυφά από τη μαμά ανέβαινε κιτρινόμαυρο κασκόλ, αλλά ποιος θα έφερνε αντίρρηση; Δεν του πέρασε λοιπόν απ' το μυαλό. Ανέβασε το story και κοιμήθηκε. Όταν ξύπνησε, αναβόσβηναν τα μηνύματα.

F231: na euxesai na mi se vroume paliopousta!!!

Bauk: Μαζιτουθασεθαψουμε

Gamotinpensakolamou: ΡΟΥΦΙΑΝΟΠΡΟΔΟΤΗ

Αν μπορούσε, θα έχτιζε την πόρτα στο δωμάτιό του και θα έμενε για πάντα εκεί. Έτρεμε ολόκληρος, τρεις φορές πάτησε λάθος κουμπιά, ώσπου να κλείσει επιτέλους τον λο-

γαριασμό. Πάει το Instagram, *R.I.P. Kostis, δεν θα ξαναπατήσεις στην πλατφόρμα.*

Όλη η εβδομάδα κύλησε στον αυτόματο. Η τσάντα πήγαινε κι ερχόταν στο σχολείο. Σκυφτός άνοιγε την πόρτα του σπιτιού, σκυφτός έτρωγε το φαί και τα φρούτα του. Μόνο στον Μάκη το είπε. Ο φίλος του γούρλωσε τα μάτια, πρώτη φορά δεν βρήκε μια κοτσάνα να πετάξει. Την επομένη τον περίμενε στην αυλή.

– Δεν κοιμήθηκα, στον ύπνο μου τους έβλεπα. Να λες ευτυχώς που δεν σε ξέρει κανείς. Ποιος νοιάζεται, ρε, για την πάρτη σου, σε έχουν γραμμένο.

– Τέσσερις χιλιάδες ακόλουθοι, έκανε μαγκωμένος ο Κωστής.

– Πού τους βρήκες, ρε; Άλλοι μπετόβλακες κι αυτοί, απόρησε ο Μάκης.

Ο Κωστής ήταν ασσούμπαλος, αλλού το χέρι κι αλλού το πόδι, όταν τον έβλεπες αμέσως καταλάβαινες. Πρόβατο για σφαγή, αυτό ήταν. Ίσως και να έφταιγαν τα γυαλιά, φώναζαν φλώρος από μακριά. Δυο μέτρα γομάρι.

– Είμαι καλός στα σόσιαλ, πιάνω τον σφυγμό, είπε μόνο.

Ο Μάκης τον αγριοκοίταξε. *Άντε, ρε μαλάκα.*

Εκείνη την αποφράδα Κυριακή των γενεθλίων της μαμάς, ο Κωστής σηκώθηκε από το κρεβάτι του στις δώδεκα και μισή. Η Βάλια του έκανε μούτρα. Είχε μπουκάρει δύο φορές στο δωμάτιο, άνοιξε κι έκλεισε με δύναμη τα συρτάρια. Ο

μικρός ούτε που ανέπνεε. Όταν της ανακοίνωσε ότι δεν σκόπευε να φάει μπιφτέκια γιατί ήθελε να πάει από νωρίς στο γήπεδο, τον κοίταξε έτοιμη για καβγά.

– Είναι τα γενέθλιά μου σήμερα.

Ο Κωστής έσκυψε και τη φίλησε στο μάγουλο, δεν είχε χρόνο ούτε μυαλό για δράματα. Το μόνο που τον απασχολούσε ήταν το ματς. Ποιος θα τον έπαιρνε χαμπάρι μέσα στον χαμό, ήταν χρυσή ευκαιρία. Θα πήγαινε, το είχε αποφασίσει. Δεν θα άφηνε τον φόβο να κάνει κουμάντο. Μία εβδομάδα ήταν αιωνιότητα για το Instagram. Το μίσος στα σόσιαλ σωρεύεται σαν τη σβουνιά: το κάτω μέρος ξεραίνεται, το πάνω βρομάει. Η ομαδάρα είχε φρέσκα προβλήματα, αποκαλύψεις και ρεμούλες που η θύρα έπρεπε να πνίξει στον κουβά. Τα δικά του θα είχαν ήδη ξεχαστεί.

Η Βάλια μάζεψε επιδεικτικά το τραπεζομάντιλο, άδειασε το πιάτο του στο τάπερ κι έφαγε μόνη της στο τραπεζάκι του καναπέ. Το παιδί έγνεψε γεια από το χολ. Η μαμά δεν άφησε το τηλεκοντρόλ από το χέρι της, όμως του φάνηκε πως κούνησε το κεφάλι της.

Τα δελτία επιβεβαιώθηκαν. Πριν βγει στην Αγίου Δημητρίου είχε αρχίσει ήδη το ψιλόβροχο, τα Nike του γλιστρούσαν. Περπατούσε γρήγορα, ο Μάκης τον ακολουθούσε αγκομαχώντας. Τα κανιά του Κωστή άνοιγαν σαν τεράστια ψαλίδια, κατάπιναν τα χιλιόμετρα. Ήξερε τον δρόμο σαν το σπίτι του, πηδούσε πάνω από τις σπασμένες τσιμεντόπλακες, ανέβαζε συνεχώς ταχύτητα.

- Σταμάτα, ρε, να τρέχεις.
- Εσύ πας αργά. Προχώρα.

Μπήκαν από τους πρώτους, οι δυο τους με το εισιτήριο διαρκείας του Κωστή. Ο Μάκης είχε κολλήσει στην πλάτη του φίλου του, έτσι πέρασαν το τουρνικέ. Το πέταλο χοροπηδούσε, πόνεσε ο λαιμός τους από τα ουρλιαχτά. Ο Κωστής φορούσε σκουφί και από πάνω την κουκούλα του μπουφάν, ακόμα και η μάνα του με δυσκολία θα τον αναγνώριζε. Όμως τον είχαν ταγκάρει και τον έψαξαν. Όσο εκείνος φώναζε συνθήματα, κάποιοι άλλοι αντάλλαζαν πληροφορίες στα κινητά.

Τους περίμεναν στο στενό. Ο ένας πλησίασε τον Μάκη και του έκανε νόημα να μην κουνηθεί. *Γαμώ το σου, ρε ψηλέ, θα μας φάνε.*

Βρομούσε κάτουρο και ψοφίμι, ήταν θεοσκοτέινα. Ο Κωστής έσφιξε τις γροθιές του στις τσέπες του μπουφάν.

– Έχε χάρη, ρε μαλακισμένο, που είσαι ανήλικο. Αλλιώς δεν θα 'φευγες αποδώ. Βαράτε, ρε!

Με δυο γροθιές τον σώριασαν και άρχισαν να τον κλοτσάνε. *Δεν μπορεί, θα τελειώσει.* Πονούσε και ντρεπόταν.

Δεν κράτησε πολύ. Εξαφανίστηκαν. Ο Μάκης δεν μπορούσε να σύρει τα πόδια του, είχε κοκαλώσει. Ο Κωστής σηκώθηκε και άρχισαν να τρέχουν. Λίγο πιο κάτω στη στάση οι φίλαθλοι κατέβαιναν σε τσαμπιά, ούρλιαζαν συνθήματα, χοροπηδούσαν κι αγκαλιάζονταν, είχαν στήσει ολόκληρο πανηγύρι. Ο Μάκης ανέβηκε στο λεωφορείο που

σειόταν από τα ουρλιαχτά και τις φωνές. Έκανε νόημα ν' ανέβει μαζί κι ο Κωστής.

– Σπρώξε, ρε ψηλέ.

– Δεν θέλω, σου είπα.

Έμεινε εκεί, στο πεζοδρόμιο, να κοιτάει μέχρι το λεωφορείο να χαθεί στη στροφή. Στο μεταξύ η βροχή είχε δυναμώσει, όσοι είχαν απομείνει στον δρόμο έψαχναν είσοδο να κρυφτούν, βάδιζαν τέντα τέντα στον κατακλυσμό. Ο Κωστής βούτηξε στα λασπόνερα ως το γόνατο, σχεδόν παρακαλούσε να πάθει πνευμονία. *Plan A, plan B, plan C.* Όλα τα πλάνα του κόσμου δεν μπορούσαν να τον γλιτώσουν από τη μαμά.

Η Βάλια τον άκουσε από το ασανσέρ και έτρεξε να του ανοίξει.

– Μουτηνέπεσανήθελανναμουπάρουντοκινητό, ξεφύσηξε με μια αναπνοή.

Η μαμά τον τράβηξε στο χολ και τον εξέτασε προσεκτικά κάτω από τη λάμπα. Ψηλάφισε με τα ακροδάχτυλα το πρόσωπο, του ζήτησε να ανοίξει το στόμα του και ψαχούλεψε τα δόντια με τον δείκτη, *ίου, ρε μαμά, τρελάθηκες*; Όλα στη θέση τους, κανένα δεν κουνιόταν, ευτυχώς. Τον έτριψε γερά με την πετσέτα, έβαλε αλοιφή στους μώλωπες. Δεν έκλαιγε, αυτό το παιδί δεν έκλαιγε ποτέ. Άπλωσε τα βρεγμένα στο καλοριφέρ.

– Θα σου ζεστάνω τα μπιφτέκια.

Στο σπίτι τους πρώτα έτρωγαν και μετά μιλούσαν. Το

φαγητό είναι φάρμακο, έλεγε ο παππούς και η Βάλια το επαναλάμβανε σε κάθε ευκαιρία. Όλα περνούσαν με το φαγητό, ακόμα και τα πιο δύσκολα. Ο Κωστής κατέβαζε τις μπουκιές χωρίς να μιλά.

– Έπρεπε να τους δώσεις το κινητό. Ποτέ δεν ξέρεις αν κρατάνε μαχαίρι. Θέλω να μου υποσχεθείς...

– Ναι.

– Για ένα βρομοκινητό... Τι παρίστανες δηλαδή, τον γενναίο; Δεν είδες τι έγινε με κείνο το παιδί; Που το μαχαίρωσαν στο πεζοδρόμιο για ένα κασκόλ; Μόνο που το σκέφτομαι...

– Ναι.

– Δεν θέλω να γυρνάς απ' τα στενά, χίλιες φορές σ' το έχω πει.

Είτε χαρτί μασούσε είτε τα μπιφτέκια, το ίδιο του έκανε. Είχε σκύψει στο πιάτο του και δεν σήκωνε το κεφάλι.

Και ύστερα τον ρώτησε αν διάβασε για το διαγώνισμα.

– Ρε μάνα, ο κόσμος καίγεται κι εσένα το μόνο που σε νοιάζει είναι το σχολείο! Δεν θα πάω αύριο, δεν βλέπεις πώς είμαι; Θα περιμένω να ξεπρηστώ, δεν γουστάρω να ρωτάνε τι έγινε.

Έκλεισε τα μάτια και μέτρησε τις απουσίες από μέσα της.

– Και ξέρω τι κάνεις τώρα, μετράς τις απουσίες. Μου τη δίνει όταν το κάνεις.

Συνέχισε να τρώει.

– Νομίζεις πως εσύ έχεις προβλήματα... Τι με κοιτάς έτσι;

Ξέρεις τι προβλήματα έχω εγώ; Τι γελάς, χάζεψες; Εγώ φταίω που σου μιλάω.

Η Βάλια άνοιξε την αγκαλιά της και τον έσφιξε.

– Και μην αρχίσεις τώρα τα φιλιά, τραβήχτηκε ο Κωστής.

– Άντε, ρε βλαμμένο, που θα σου ζητήσω και την άδεια.

Αυτή είναι η ιστορία των Δικών Μας Παιδιών, των παιδιών που μεγάλωσαν κλεισμένα στα δωμάτιά τους. Ακούν μουσική με ακουστικά, συνθέτουν beats στον υπολογιστή και γράφουν μπάρες στα τετράδιά τους. Έχουν για οικογένεια τους φίλους τους και ζουν τη ζωή τους online.

Αυτή είναι η ιστορία της δικής μας γενιάς, που πιστέψαμε πως θα γίνουμε καλύτεροι από τους γονείς μας. Και τώρα βλέπουμε τα παιδιά μας να μεγαλώνουν, να κάνουν τα λάθη τους, να φεύγουν μπροστά.

Φωνές και ουρλιαχτά στο γήπεδο, στη θύρα με τα θηρία. Αίμα στα πεζοδρόμια. Κρυφοί λογαριασμοί στα σόσιαλ. Συμμαθητές που δαγκώνουν σαν οχιές στα προαύλια των σχολείων. Κορίτσια που κάνουν αγορίστικα πράγματα. Μανάδες που ανησυχούν. Μανάδες που τα παρατούν. Μανάδες με κότσια. Πατεράδες που γίνονται μάνες στα ζόρικα και πατεράδες που δεν είναι εντάξει. Δυο γενιές – και γκρεμός ανάμεσα. Θα έρθει η στιγμή που θα απλώσουν το χέρι;

Αυτή είναι μια ιστορία για όσα ξέρουμε, αλλά και για όσα δεν θα μάθουμε ποτέ. Γιατί κάθε γενιά νομίζει ότι προστατεύει τα παιδιά της. Μα, αν ακούσουμε την ιστορία από την άλλη πλευρά, θα δούμε ότι και τα παιδιά προστατεύουν τους γονείς από όσα δεν θα υποψιαστούν – και ευτυχώς.

Αυτή είναι μια ιστορία για ένα ραπ συγκρότημα, για τα όνειρα που παίρνουν εκδίκηση, για τα παιδιά που έσωσε η μουσική.

ISBN: 978-618-03-4040-2

9 786180 340402

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84040

metaixmio.gr

